

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Eliška Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **L. H.**, zastoupena JUDr. Michalem Elzerem, advokátem se sídlem Josefská 9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Město Pohořelice**, se sídlem Vídeňská 699, Pohořelice, **2) NERIA a. s.**, se sídlem Vinařská 244/1, Hustopeče, zastoupena Mgr. Petrem Houžvičkou, advokátem se sídlem Jana Palacha 121/8, Břeclav, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2007, č. j. 29 Ca 255/2005 - 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2856 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Michala Elzera, advokáta.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 2. 2007, č. j. 29 Ca 255/2005 - 66, zrušil rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „stěžovatel“) ze dne 24. 8. 2005, č. j. JMK 27261/2005 OÚPSŘ, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobkyně L. H. (dále jen „účastnice řízení“) proti rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 12. 2000, č. j. výst. 529/00-B, jímž byla společnosti NERIA, a. s. (dále jen „stavebník“) podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolena stavba „Výrobní hala 43 x 18 m s jeřábovou dráhou 12,5 t“ na pozemcích p. č. 89/4, 89/10, 89/16 a části parcel

89/1, 89/6, 82/7, 82/6 v k. ú. Pohořelice nad Jihlavou. Krajský soud vyšel ze zjištění, že stavební úřad v řízení o odstranění stavby podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nejednal s účastnicí řízení jako s účastníkem správního řízení a že i stěžovatel vyloučil její účastenství v tomto řízení. Stěžovatel však chybně aplikoval na účastenství ustanovení § 14 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ačkoliv pro řízení o odstranění stavby platí speciální úprava okruhu účastníků v ustanovení § 97 stavebního zákona. Stěžovatel, kromě aplikace nesprávné právní úpravy, ani dostatečně po skutkové stránce neodůvodnil napadené rozhodnutí. Místo uvedení konkrétních skutkových zjištění, nutných pro aplikaci příslušné právní úpravy, vyslovil pouze závěr, že stavební úřad neshledal přímé dotčení práv, právem chráněných zájmů či povinností účastnice řízení a odkázal na blíže nekonkretizovaná vyjádření dotčených orgánů státní správy, co do jejich rozsahu a obsahu, a zcela obecně doplnil, že přijatému závěru nasvědčuje i lokalita místa realizace stavby a konfigurace stavbou dotčených pozemků vůči nemovitostem ve vlastnictví účastnice řízení. Krajský soud proto zrušit napadené správní rozhodnutí pro vadné právní posouzení účastenství v řízení o odstranění stavby (pro nezákonnost), ale i z důvodu nesrozumitelnosti pro nedostatek skutkových důvodů (pro nepřezkoumatelnost) a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že stavební úřad musí vždy zjišťovat, zda vlastnická nebo jiná práva vlastníků okolních pozemků a staveb budou rozhodnutím přímo dotčena či nikoliv. Ustanovení § 14 správního řádu tak bylo užito zcela v logice s platnou právní úpravou, podle níž je účastníkem řízení i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím dotčen ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech, a to do té doby, než se prokáže opak. V dané věci pak nemohlo být postupováno ani jinak. Díkce ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona se totiž, přes zrušení legální definice sousedního pozemku nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2000, sp.zn. Pl ÚS 19/99, opírá o zákonem nedefinovaný a neurčitý pojem sousedního pozemku, což v konečném důsledku vyvolává nutnost subsidiárního použití (§ 140 stavebního zákona) definice účastenství podle § 14 správního řádu. Aplikace tohoto ustanovení správního řádu má i své nezastupitelné místo, neboť ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona, po zrušení legální definice sousedního pozemku, upravuje institut účastenství z hlediska osob, jejichž práva k okolním pozemkům a stavbám mohou být rozhodnutím přímo dotčena (de facto shodně s ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu). Ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona tedy nelze chápat z tohoto pohledu jako lex specialis vůči ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, které bylo užito v souladu se smyslem zákona. Účastnice řízení proto nebyla nijak zkrácena na svých právech a uplatněný postup nemohl mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel se neztotožňuje ani s krajským soudem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného správního rozhodnutí, protože z jeho odůvodnění je patrné, z jakých skutečností stěžovatel vycházel při hodnocení postavení účastnice řízení jako účastníka správního řízení. Ostatně krajský soud si mohl ověřit uvedená tvrzení z obsahu správního spisu, který byl podkladem pro úvahy odvolacího správního orgánu. Krajskému soudu bylo také zasláno podrobné vyjádření k žalobě a fotodokumentace lokality pro jednoznačnou orientaci na místě samém. Není proto správný závěr krajského soudu, že nedostatek skutkových důvodů napadeného správního rozhodnutí zabránil bližší možnosti zkoumání, zda se jednalo o věc, která byla nesprávně posouzena po právní stránce. Krajský soud se pak ani nezabýval petitem žaloby, kterým se účastnice řízení domáhala přiznání postavení účastníka správního řízení.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastnice řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2000, sp. zn. Pl ÚS 19/99, nezakládá neplatnost ustanovení 97 stavebního zákona. Toto ustanovení lze totiž aplikovat i na osoby, jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a to bez ohledu na blízkost pozemku, jehož jsou vlastníky. Účastnice řízení je přímo dotčena realizací dodatečně povolené stavby. Podstatným způsobem se totiž zhoršily její životní podmínky a kvalita bydlení, a v důsledku toho i její zdravotní stav. Nemovitost je znehodnocena takovým způsobem, že se stala tržně neprodejnou. Ve světle těchto skutečností proto splňovala podmínky pro uznání svého účastnictví i hlediska ustanovení § 14 správního řádu. Je též faktem, že stěžovatel své rozhodnutí neodůvodnil přezkoumatelným způsobem, neboť není zřejmé, z jakých skutečností vycházel. Proto účastnice řízení navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení NERIA, a. s. se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnila s argumenty stěžovatele. Účastnice řízení není účastníkem správního řízení, neboť faktický stav v lokalitě prokazuje, že její dům se nachází až na samém konci v řadové zástavbě, která zahradami přes potok sousedí s objekty stavebníka, a její dům je tak vzdálen od hranice jeho areálu stovky metrů. Dotčení by se spíše mohli cítit majitelé domů se zahradami na pokraji zástavby, kteří jsou odděleni od areálu stavebníka pouze potokem a několika desítkami metrů travního porostu. Ostatně stavebník a stavební úřad provedly mnohá měření hluku, a vždy bylo konstatováno, že nedochází k porušování předpisů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněným stížním bod, že ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona nelze z pohledu nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2000, sp. zn. Pl ÚS 19/99, chápat jako lex specialis vůči ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu a že žalobkyně proto nebyla zkrácena na svých právech s dopady na nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Podle ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky řízení podle § 85 až 96 osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a dále osoby, které na návrh stavebníka budou odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor (§ 44 odst. 2 a 3).

Podle ustanovení § 140 stavebního zákona, není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je účastníkem řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo

dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak.

Z ustanovení § 140 stavebního zákona, které upravuje vztah stavebního zákona ke správnímu řádu, tedy vyplývá, že se na řízení vedená podle stavebního zákona vztahují ustanovení správního řádu, ovšem pouze tehdy, není-li ve stavebním zákoně stanoveno jinak. To znamená, že upravuje-li stavební zákon určité právní instituty odchylně od obecné právní úpravy, uplatní se pouze tato právní úprava. Vzhledem k tomu, že stavební zákon upravuje okruh účastníků řízení o odstraňování staveb v ustanovení § 97 odst. 1, je tedy okruh účastníků těchto řízení vymezen odchylně od obecné úpravy okruhu účastníků správních řízení obsažené v ustanovení § 14 správního řádu. Ustanovení § 97 odst. 1 o účastenství v řízení o odstranění stavby je tedy *lex specialis* ve vztahu k ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu (*lex generalis*), a proto je třeba, aby orgány veřejné správy po formální straně vycházely z tohoto speciálního ustanovení.

Okruh účastníků řízení o odstraňování staveb podle § 88 stavebního zákona je tedy vymezen ustanovením § 97 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož jsou účastníky tohoto řízení "osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedících pozemků a staveb na nich, a jejich práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a dále osoby, které na návrh stavebníka budou odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor (§ 44 odst. 2 a 3)". Co se rozumí pod pojmem "sousední pozemky a stavby na nich", bylo vymezeno v ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona, které zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 21. 4. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99. V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud mimo jiné uvedl, že „uzavřená legální definice absolutně vylučující možnost pojmut za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemku „za potokem“, „za cestou“, apod.), jejichž práva mohou být dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva „nemezujícího“ souseda dotčena“. Současně Ústavní soud vyslovil, že posouzení otázky, kdo je účastníkem řízení, tedy osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve správním řízení dotčena ve svých právech, bude vždy věcí individuálního posouzení, a to jak při rozhodování stavebních úřadů, tak i při rozhodování o přezkoumání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví (srov. i nález Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II. ÚS 59/99). Ústavní soud v obou citovaných nálezech také odkázal na judikaturu prvorepublikového Nejvyššího správního soudu, která vykládala pojem „soused“ ve stavebním řízení daleko liberálněji. Např. v nálezu z 22. 6. 1938 (Boh. A 14314/38) a stejně tak v nálezu Boh. A 9764/32.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona má totiž hmotněprávní stránku, která je vymezena v tomto ustanovení, a je rozhodující pro stanovení okruhu účastníků řízení o odstraňování staveb podle ustanovení § 88 stavebního zákona. Z tohoto pohledu je proto účastníkem řízení o odstraňování staveb i ten, s nímž nebylo ve správním řízení jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv zákonné předpoklady kladené na účastníka řízení splňuje, a naopak není účastníkem ten, kdo jeho zákonné předpoklady nesplňuje, třebaže s ním jako s účastníkem řízení bylo jednáno. Ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona je třeba, vzhledem ke zrušení ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona, vykládat ústavně konformním způsobem, a to právě ve smyslu

citovaných nálezů Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, a ze dne 3. 8. 2000, sp. zn. II. ÚS 59/99. Účastníkem řízení o odstraňování staveb podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je tak vlastník pozemku, na němž došlo k provedení stavby bez povolení stavebního úřadu, a vlastník takové stavby, dále vlastníci pozemků a staveb na nich, které mají společnou hranici s pozemkem, na němž je předmět řízení o odstranění stavby, ale i osoby, jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Rozhodující proto není existence fyzické hranice mezi pozemkem stavebníka a vlastníkem stavby nebo pozemku, ale možnost, že i přes jistou vzdálenost, která bude vždy věcí individuálního posouzení, může dojít k porušení či ohrožení práv tohoto vlastníka.

Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s argumentací stěžovatele, že ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona nelze chápat z uvedeného pohledu jako lex specialis vůči ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, které bylo užito v souladu se smyslem zákona. Uvedený výklad stěžovatele by ve svých důsledcích vedl i k popření platné zásady "zvláštní zákon má přednost před obecným zákonem", z níž jednoznačně vyplývá, že jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, musí se tato úprava aplikovat, a nelze použít úpravu obecnou. Naopak, nejsou-li naplněny podmínky aplikace zvláštní úpravy, nelze ji použít, a musí se postupovat podle úpravy obecné. Toto pravidlo nepřipouští výjimky, které by vycházely z úvahy výhodnosti (srov. i usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 1999, sp. zn. III. ÚS 331/98).

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že se nelze ztotožnit s krajským soudem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného správního rozhodnutí. Z jeho obsahu vyplývá, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 12. 2000, č. j. výst. 529/00-B, jímž byla společnosti NERIA a. s. podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona dodatečně povolena stavba „Výrobní hala 43 x 18 m s jeřábovou dráhou 12,5 t“ na pozemcích p. č. 89/4, 89/10, 89/16 a části parcel 89/1, 89/6, 82/7, 82/6 v k. ú. Pohořelice nad Jihlavou, které nebylo napadeno odvoláním, nabylo právní moci dne 12. 1. 2001. Účastnice řízení se v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby před správním orgánem I stupně nedomáhala postavení účastníka řízení, nikdo s ní jako s účastníkem řízení nejednal a rovněž jí ani nebylo toto rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu uvede správní orgán v odůvodnění správního rozhodnutí, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Řádné vyložení důvodů rozhodnutí je základním předpokladem, aby rozhodnutí bylo přesvědčivé pro účastníky řízení a rovněž aby mohlo být podrobeno přezkumu na základě podaného řádného či mimořádného opravného prostředku ve správním řízení nebo v řízení soudním. V případě, že požadavek citovaného ustanovení není naplněn, nejedná se o pouhé formální pochybení, ale o nesplnění základního předpokladu pro to, aby práva, resp. chráněné zájmy, rozhodnutím dotčené mohly být účinným způsobem chráněny. Odvolání nebo jiný opravný prostředek jsou podmíněny tím, aby účastník řízení mohl s důvody rozhodnutí v opravném prostředku polemizovat, napadat je a vyvracet. Z odůvodnění rozhodnutí proto musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předešlé účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené,

podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí o odvolání, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněný ve Správním právu pod č. 27/94).

Nejvyšší správní soud má proto ve shodě s krajským soudem za to, že napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Účastnice řízením ve svém odvolání vytýkala stavebnímu úřadu, že jí znemožnil zúčastnit se řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a tím hájit svá práva. Stěžovatel se s touto argumentací vypořádal v napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelným způsobem, neboť v něm zcela chybí skutková zjištění týkající se vzdálenosti a situování nemovitostí v jejím vlastnictví od pozemku stavebníka, na němž byla dodatečně povolena stavba a jejich právní vyhodnocení ve smyslu ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nelze vyvodit, jaká práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti účastnice řízení mohly být rozhodnutím o dodatečném povolení stavby přímo dotčeny, resp. zda i přes jistou vzdálenost mezi nemovitostmi, která měla být věcí individuálního posouzení správními orgány, mohlo dojít k porušení či ohrožení práv a jakých. Pouhý odkaz stěžovatele na vyjádření dotčených orgánů státní správy, v jejichž působnosti je ochrana životního prostředí a jeho jednotlivých složek, které měly být podkladem pro vydání rozhodnutí, a tvrzení stěžovatele, že přijatému závěru též nasvědčuje místo realizace stavby a konfigurace stavbou dotčených pozemků vůči nemovitostem ve vlastnictví účastnice řízení neříká vůbec nic o jejím účastenství ve smyslu ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona. Místo konkrétních skutkových zjištění a jejich právní vyhodnocení z hlediska toho, zda účastnice řízení je vůbec účastníkem správního řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, dospěl stěžovatel ke zcela obecnému závěru, že nenaplnila zákonné znaky účastenství uvedené v ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, které vymezuje okruh účastníků řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Pokud stěžovatel poukázal na to, že krajskému soudu bylo zasláno podrobné vyjádření k obsahu žaloby a fotodokumentace lokality pro jednoznačnou orientaci na místě samém, je třeba opakovaně zdůraznit, že správní orgán je povinen své rozhodnutí řádně zdůvodnit a není dostačující, vysvětlí-li svůj postup až následně ve vyjádření k žalobě proti danému rozhodnutí. Na dodatečné odůvodnění napadeného správního rozhodnutí ve vyjádření k žalobě nemůže brát krajský soud zřetel, protože není součástí správního rozhodnutí, resp. ani jeho odůvodnění.

Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Účastnice řízení, která

měla úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení sestávající z odměny za právní zastoupení, tj. odměna za 1 úkon právní služby 2100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky, kterým je písemné podání ve věci samé a náhrada hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky včetně daně z přidané hodnoty ve výši 19 %.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady, a ve spise není ani žádný návrh, na jehož základě by jim mohl soud přiznat z důvodů zvláštního zřetele hodných právo na náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu